

سالگرد کوی دانشگاه با تعطیلی دانشگاهها بیرمق برگزار شد

22 سال پس از فاجعه

اسفند 98، زمانی که همهچیز به محاق فرو رفت تا بالاخره راهی برای مقابله با ویروس ناشناخته‌ای که به سرعت جهان را درمی‌نوردید، پیدا شود، بسیاری تصور می‌کردند احتمالاً این اولین و آخرین ترم دانشگاهی است که در بستر فضای مجازی برگزار خواهد شد. ترم بهار سال 99 و تعطیلات تابستان که به پایان رسید، صحن دانشگاه همچنان خالی بود. موج‌های کرونایی یکی پس از دیگری کلاسهای دانشگاهی را همچنان به فضای آنلاین سوق دادند و فعالیت‌های دانشجویی را اگر نگوییم تعطیل، در مقیاسی حداقلی و در خوشبینانه‌ترین حالت به فضا و پلتفرم‌های آنلاین منتقل کردند. با همه این اوصاف فشار از روی گروه‌ها و تشکیلات دانشجویی کم نشد و از برگزاری برنامه‌های دانشجویی در تلگرام و اینستاگرام تا برگزاری مراسم یادبود برای کشته‌شدگان هواپیمای اوکراینی یا اعتراضات آبان 98 را ابزاری برای فشار بیشتر به بدنه نحیف جنبش دانشجویی قرار گرفت. کووید19 و افزایش فشارها بر تشکلهای دانشجویی که حالا حتی صحن دانشگاه را هم از دست داده‌اند، باعث شد تا بیست و دومین سالگرد کوی دانشگاه، سوت و کور فرا برسد و خبری از برنامه‌های دانشجویی هرساله به این مناسبت نباشد. مناسبتی که به قول محمدعلی ابطحی که در زمان این رخداد رییس دفتر رییس‌جمهوری در دولت اصلاحات بود، تلاش‌های زیادی برای به دست فراموشی سپردن آن می‌شود. او دیروز در توئیتر که هشتگ هجدهم تیر، کوی دانشگاه و سعید زینالی، گمشده کوی مورد استفاده کاربران قرار گرفت، نوشت: «خیلی تلاش می‌شود حادثه 18 تیر و ستمی که به دانشجویان رفت فراموش شود. دانشجویانی که به سیاست و آزادی مطبوعات آن قدر حساس بودند که تعطیلی روزنامه سلام آنها را به تظاهرات کشاند. سرکوب دانشجویان توسط پلیس و لباس شخصی‌ها و حمایت دولت اصلاحات از آنها آغاز علنی شدن این حاکمیت دوگانه بود.»

خرده‌روایت‌های متفاوت

با همه بیرمقی هجدهم تیر پس از 22 سال، پنجشنبه شب در کلاب‌هاوس، کلاب «کافه خبر»، اتاقی با موضوع ناگفته‌های کوی دانشگاه در 18 تیر برگزار کرد که مناظره‌ای میان صادق زیباکلام و حسین الله‌کرم بود. یکی استاد دانشگاه تهران و دیگری که روزگاری از جمله لباس شخصی‌های ماجرای کوی دانشگاه بوده و امروز استاد دانشگاه، در مورد پیدا و پنهان این رخداد که بر جنبش دانشجویی ایران تاثیر غیرقابل انکاری گذاشت به گفت‌وگو نشستند. تعدادی از کنشگران سیاسی، روزنامه‌نگاران یا اساتید دانشگاه که آن زمان به نوعی با این

